arată că numărul cel mai mare de căutători
ai perpetuumului mobil era dat odinioară de
români – şi căutarea prepetuumului mobil
este una din pildele notorii de căutare a impo-
sibilului practic.

Activitatea românului nu e, deci, legată
raţional de rezultatul ei, ci numai simbolic, ma-
gic. Prezenţa actuală, provocată, „încercarea",
nu e o dovadă de existenţă şi nici o garanţie
de repetare a faptului. Căci „lucrurile" singure
se repetă. Nu inşii şi nici ambianţa lor intimă,
care, în fond, singuri există. La ce ar folosi,
atunci, repetarea fizică a gestului?

Lumea nu e totuşi incoerentă pentru ro-
mân. Ea păstrează un fel de conivenţă intimă
cu putinţa de înţelegere a omului.

Omul se regăseşte în prefacerile lucrurilor,
dar nu pentru că lucrurile se repetă întotdeau-
na la fel, ci pentru că soarta lor alcătuieşte
un fel de gest, de ciclu, care defineşte chipul
lucrului – cum am văzut –, care are corespon-
denţă în viaţa omului şi al cărui înţeles omul îl
poate afla.

Omul discerne astfel ciclul zilei. Şi regă-
seşte acelaşi ciclu al împlinirii în an, în viaţa
omului, în plante, în case, în neamuri şi în
lumi. Ciclul se poate întrerupe. Mersul lui e